

Es refà el Pacte de Progrés

La crisi oberta al Consell Insular de Mallorca després que Maria Antònia Munar, la presidenta, destituís els cinc consellers del PSM-Nacionalistes de Mallorca sembla que finalment ha entrat en fase de solució.

La sortida del Partit Socialista de Mallorca (PSM) del govern del Consell Insular de Mallorca (CIM) prometia una veritable "guerra" entre els dos partits nacionalistes. La presidenta d'Unió Mallorquina (UM), Maria Antònia Munar, els havia destituït d'una forma brutal, enmig d'un plenari del CIM, amb tota la publicitat del món i, segons bona part dels dirigents del PSM, amb traïdoria i premeditació.

"Senyors del PSM, es donin per cessats", va dir la presidenta. Era el dijous 6 de juny, a les 13.50 hores. En una conferència de premsa *en calent*, just després de la destitució, de tot el grup de consellers del PSM en el CIM, el portaveu, Pere Sampol, acusava Munar de ser "el braç executor" d'una operació de la "dreta econòmica" adreçada a retornar el poder institucional a la dreta política que des del 1983 sempre l'ha detingut, és a dir, al canyellisme i als importants interessos econòmics que segons diu l'oposició, s'amaguen al seu darrere. El PSM deia, en aquella conferència de premsa, que aquesta expulsió dels cinc consellers nacionalistes del govern del CIM era la segona passa, després d'haver provocat la dimissió quinze dies abans de Cristòfol Soler. A més, consideraven que Munar ja tenia emparaulada l'operació amb Verger.

L'operació. Segons sembla, el convenciment del PSM que Munar i Verger havien pactat el cop al CIM venia d'informacions que el

PSM hauria pogut conèixer dies abans. Aquesta versió duria els nacionalistes del PSM a la conclusió que Verger —que dins el PP havia pactat sorprenentment amb Canellas per desfer-se de Soler— era al darrere de l'operació. En síntesi, la qüestió era que Verger es fes amb la presidència del PP i amb la vicepresidència del Govern i s'iniciàs un acostament cap a UM. Segons asseguraven fonts periodístiques i de

A final d'aquest mes, o durant el juliol, es concretarà la redefinició del Pacte de Progrés del Consell Insular de Mallorca.

l'oposició política, en les reunions "conspiratòries" de membres del PP per tombar Soler, també es repartiren els càrrecs del CIM.

Així doncs, l'operació tendria com a primera passa la defenestració de Soler i, posteriorment, la destitució dels representants del PSM al Consell Insular de Mallorca. Gràcies a la posició de feblesa en què quedava el PSOE —l'altre soci de govern—, UM no tendria "més remei" que demanar ajuda al PP i al cap d'unes setmanes "per sentit de responsabilitat i per asse-

gurar la governabilitat" es podria recompondre l'antic pacte entre PP i UM al Consell, formalment o tàcitament.

Aquesta era la interpretació que feien en les files nacionalistes del PSM.

UM, però, sempre va negar rotundament aquesta presumpta operació. Munar va insistir una vegada darrere d'una altra a dir que la destitució no obeïa a més raons que assegurar l'estabilitat i que pretenia desbloquejar l'assumpte de la incineradora, que —"per culpa de la crisi interna del PSM", deia— patia un ajornament constant que costava molts doblers als ciutadans.

Sigui com sigui, el fet és que Munar es va negar a parlar de la destitució del PSM i de les possibles solucions, "fins després de la investidura" de Jaume Matas. Això feia alimentar força la sospita d'un pacte entre Unió Mallorquina i el Partit Popular.

Els fets, però, no han donat la raó als qui consideraven "fet" el pacte entre UM i el PP. Matas no va superar la primera votació de la investidura. Era el dimecres dia 12. Aquell dia ja se sabia que s'havia convocat una reunió dels membres del Pacte de Progrés (PSOE, PSM i UM com a socis de govern, i EU com a suport extern). I també se sabia que el pacte entre Verger i Canellas no havia donat tots els resultats previstos. La direcció estatal del PP no va acceptar que s'obligàs a dimitir Joan Huguet (president del Parlament i del PP a Balears) per substituir-lo per Verger.

La primera part del cop intern havia funcionat i Soler va dimitir, però la segona part, no.

Si hagués existit el pacte entre Munar i Verger, ja quedava sense gaire sentit. Almenys fins després del congrés del PP, previst pel mes d'octubre vinent. Mentrestant Matas va superar en segona instància la investidura. Era el divendres dia 14. La reunió del Pacte de Progrés s'havia fixat pel següent dilluns, dia 17.

Terreny neutral. Eren les vuit del vespre quan a la seu del PSIB-PSOE del carrer de la Puresa, en plena ciutat vella de Palma, es reunien els màxims representants dels quatre partits. Francesc Triay, del PSIB-PSOE; Pere Sampol, del PSM-Nacionalistes de Mallorca; Maria Antònia Munar, d'UM; i Eberhard Grosske, d'EU –acompanyats d'altres dirigents de cada partit– es trobaren a la seu socialista. El PSOE, des del moment de la crisi, havia adoptat el paper de “partit bo”, intentant reconduir l'assumepte per evitar un trencament definitiu que, com advertien els líders socialistes, tendria com a

conseqüència òbvia “el retorn del PP al Consell”. Aquesta possibilitat tampoc era, evidentment, desitjada ni per EU ni pel PSM. En els primers moments posteriors a la crisi, els dirigents del PSM deien que per recompondre el pacte “hauria de dimitir Maria Antònia Munar”. Al cap d'uns dies la pretensió quedava reduïda a la necessitat de “consensuar” molt més les decisions de la presidenta i, sobretot, poder posar fre a les expectatives exagerades de creixement urbanístic. No en va els consells insulars –a través de les Comissions Insulars d'Urbanisme (CIU)– controlen l'urbanisme a cada illa. Aquesta és la gran batalla. Molts sectors progressistes pressionaven tant EU, com el PSM, com el PSOE perquè no deixessin novament en mans del PP aquesta àrea de poder tan important. Un exemple per entendre la importància de la CIU és que des que governa el Pacte de Progrés pràcticament s'han eliminat les declaracions d'interès social per a projectes urbanístics. En temps del PP aquesta declaració era l'excusa habitual per “introduir-hi” projectes de tot

tipus, que sovint provocaven escàndols, com ara restaurants, tendes de tot tipus... d'escas, nul o, si més no, dubtós “interès social”.

A la reunió del 17 acordaren redefinir el pacte. Tots feren autocrítica i s'autoconvocaren per a una futura reunió –segurament a finals de mes o durant el juliol– per tornar concretar un pacte que establegui terminis concrets de realitzacions i, sobretot, una major comunicació, la manca de la qual, digueren, havia produït quasi tots els problemes.

Una vegada en marxa la incineradora de Son Reus, el PSM podria trobar-se més còmode i acceptar novament entrar a formar part del govern del CIM. Per la seva part UM, segons ha pogut saber aquest setmanari, ara és molt més receptiva a incrementar força el control urbanístic. En aquest sentit únicament es permetria –a curt termini– un camp de golf, mentre que per a la resta de projectes el CIM duria a terme una política molt restrictiva, d'acord amb els desitjos del PSM.

Miquel Payeras

Francesc Triay (PSIB-PSOE), Maria Antònia Munar (UM) i Pere Sampol (PSM). Els màxims representants dels partits que volen refer el pacte pensen que la manca de comunicació va ser la causa de quasi tots els problemes.